

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012. Цей переклад було замовлено за підтримки Трестового фонду з прав людини Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Переклад не є обов'язковим для Суду. Для додаткової інформації дивіться повний текст копірайту наприкінці цього документа.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Інформаційна нота про практику Суду № 138

Лютий 2011

Каруссіотіс (Karoussiotis) п. Португалії - 23205/08

Рішення 1.2.2011 [Секція II]

Стаття 35

Стаття 35-2

Заява є ідентичною до заяви, що була подана на розгляд до іншого міжнародного органу

Заяву подано до Суду, тоді як індивідуальна скарга знаходиться на стадії розгляду перед Європейською Комісією : *прийнятна*

Факти – Справа стосується процесу, ініційованого з метою повернути дитину, яку нелегально було перевезено з Німеччини до Португалії, та одержати право догляду за нею. У березні 2005 році, заявниця, громадянка Німеччини, звернулася до німецьких офіційних органів із проханням допомогти повернути дитину, на підставі Гаазької Конвенції. У 2009 році, португальський апеляційний суд погодився із тим, що перебування дитини у Португалії є протизаконним, проте виішив, що це перебування є у виключних інтересах дитини, посилаючись на європейський регламент № 2201/2003 (стосовно підсудності, визнання та виконання рішень в галузях сімейних відносин та батьківської відповідальності). Справа про одержання права догляду за дитиною знаходиться на стадії розгляду у португальських судах з березня 2005 року. У квітні 2008 року, заявниця ініціювала у Європейській Комісії «процедуру порушення» (досудову адміністративну процедуру), заявляючи про порушення регламенту № 2201/2003, з огляду на надмірну тривалість судового процесу. Цей процес триває і досі.

Право – *Щодо прийнятності* :

Стосовно існування ідентичної скарги, яку подано до Європейської Комісії – Беззаперечною є схожість фактів і скарг сформульованих заявницею перед Судом і Європейською Комісією. Тим не менш, слід визначити, наскільки є подібними, з процедурної точки зору, і з огляду на подальший результат,

провадження у Європейській Комісії, і розгляд індивідуальної скарги на підставі статті 34 Конвенції. Кожна особа має можливість оскаржити дії Держави-Учасниці, звернувшись до Європейської Комісії з метою оскарження заходу або практики, яку ця особа вважає несумісною з диспозиціями або принципами права Європейського Союзу. Скарга визнається прийнятною, якщо вона викриває порушення права співтовариства Державою-Учасницею. Згідно усталеної практики Суду Європейських Співтовариств, Європейська Комісія має необмежене право стосовно порушення досудової адміністративної процедури і звернення до Суду співтовариств. Ця досудова «процедура порушення», має на меті виключно добровільне узгодження Держави-Учасниці із вимогами права Союзу. Що ж до процедури, яка впливає із скарги про порушення, якщо Суд Європейських Співтовариств проголошує рішення про порушення, він може також зобов'язати Державу-Учасницю виплатити чітко визначену суму або пеню, у межах визначених Комісією, з митою спонукати до узгодження із правом Співтовариств. Таким чином, це рішення не впливає на індивідуальне право скаржника, оскільки регулювання індивідуальної ситуації не здійснюється. Для того, щоб одержати відшкодування, заявнику необхідно звернутися до національних інстанцій. Від заявника обґрунтування суті особистого інтересу не вимагається, як і не ставиться вимога довести, що дане порушення прямо і безпосередньо стосується заявника. Зважаючи на вищевказане, ця процедура не є співмірною, ні з процедурної точки зору, ні з точки зору можливого результату, із індивідуальною скаргою, поданою згідно статті 34. Таким чином, Європейська Комісія не проголошує рішень по скаргах в якості «міжнародного органу розслідування і врегулювання», у смислі статті 35 § 2 b) Конвенції.

Висновок : попереднє заперечення відхилено / попереднє заперечення відхилено (одногосно).

Суд також розглянув по суті і відкинув зауваження уряду стосовно невичерпання національних засобів правового захисту ; а також встановив порушення статті 8.

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012.

Офіційними мовами Європейського суду з прав людини є англійська та французька мови. Цей переклад підготовлено на замовлення і за підтримки Цільового фонду «Права людини» Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не є зобов'язальним для Суду і Суд також не несе відповідальності за його якість. Переклад можна завантажити з електронної бази рішень (HUDOC) Європейського Суду з прав людини (<http://hudoc.echr.coe.int>) або з будь-якої іншої бази, в якій його розміщено з дозволу Суду. Копіювання тексту перекладу допускається в некомерційних цілях за умови наведення повної назви справи, разом із вищенаведеним повідомленням про авторські права та посиланням на Цільовий фонд «Права людини». З питань, пов'язаних з наміром використати ту чи іншу частину цього перекладу в комерційних цілях, прохання звертатися за адресою publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded

from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.